

4 Corners

От няколко години слушам за уъркшоп от мои колеги – обикалят няколко европейски града, пишат и се забавляват. “Ебати хубавото” и ни помен от мисъл, че някога ще бъде част от всичко това. Е вече е не просто факт, а сме на средата.

Цел: развитие на сценарий за пълнометражен игрален филм и начините, по които може да бъде продаден и реализиран.

Как: Добър въпрос.

Къде?

Първа дестинация Тераса, Испания. Заминаваме превъзбудени и готови да се гмурнем на дълбоко. От българска страна сме два екипа – Неда Миланова, Андрей Чернев, Анастас Джидров и аз – Емануела Димитрова. Участниците са млади хора – студенти или точно завършили кино специалности, от цяла Европа. След като на бързо трябва да се преодолее езиковата бариера идва и най-интересното – работата. Една седмица имаме различни лекции с испански кино дейци и хора от бизнеса, които споделят опита си. Големи са, приятно страшно е като си представиш какво те очаква. Вечерта на по питие нещата ти се струват по-леки, малко игра на филми и сякаш си на почивка. Но до тук със сладките приказки и живот като на кино.

Всеки екип кандидатства с проект и предварително е разпределен на групи с различни тютори. За голям късмет падам се при Фил Хъджес – най-строгия и изискващ. Не съм настроена за домашни, но бързо влизам в ритъм. Така цяла седмица от 09:00 до 22:00 часа – писане, обсъждане, филм и пак писане.

Обратно в София. Не, не си починах, не хванах тен и нямах махмурлук, но се чувствах силна, заредена с енергия и желание за работа. Различно е когато можеш да се сравниш с другите. Когато се върнах колегите ми от НАТФИЗ ме заринаха с въпроси – какво ти казаха, по какъв метод преподаваха, по-добри ли са... Отговорът ми беше кратък. Радвам се, че съм студент в НАТФИЗ, защото бях компетентна и се чувствах на ниво. Не просто сме подготвени много добре, а и това което правим е добро, интересно и се харесва на вън. Нескромно, но бяхме едни от най-добрите! Чувствах се наистина като професионалист. Но... както винаги без “но” не може – най-голямата ни грешка (поне лично за мен), която установих, е че единствено мързела ни спира да бъдем на тяхното ниво – говоря като краен продукт (филм). Изслушах всички презентации на другите проекти и само няколко ми се сториха интересни, но за разлика от нас, които обичаме да вършим днешната работа утре, те го правеха на момента.

Така се стигна до Лондон, който ни изненада с много слънце и интересни гости. Една седмица в Реджентс парк. Между лебедите, патоци, патки и патета, туристите можеха да видят и нас, които обсъждаме проблеми, сюжетни линии и идеи относно сценария. Имаше специална лекция как се презентира проект пред продуценти, как да направим тийзър, с който да кандидатстваме за финансиране...

“А ми сега?” Минаха само десетина дена от както се прибрахме, но персонажите заживяха свой живот и си искат своето. Така се стигна и до първи драфт на сценария и нямам търпение да се срещнем отново с Фил, за да подобрим и заздравим сюжета. Не защото съм човек без работа, а защото наистина знаем, можем и само от нас зависи този проект догодина да е по кината. Приятно гледане!

Емануела Димитрова – III курс, Драматургия